

Den skjulte historien om vers førti – nummer trettién

Esekiel nummer tolv

Jeff Pippenger
2026-09-20

Den forrige artikkelen avsluttet med avsnittet som lød: «Traktatekteskapet i 313 representerer pavemaktens endelige traktatekteskap med De forente stater — den fremste kongen blant de ti kongene i Åpenbaringen sytten; en makt med to horn som er et forbilde på Frankrikes makt med to horn. Historien som begynte med Klodvig i 496 og til sist førte til Justinians dekret i 533 og pavedømmets tronbestigelse i 538, representerer historien fra 1989 og frem til søndagsloven.»

Ronald Reagan ble fremstilt forbilledlig ved Clovis i 496, og Donald Trump blir fremstilt forbilledlig ved Justinian i 533. Justinians dekret kom fem år før pavedømmet besteg tronen i 538, og Milano-ediktet kom åtte år før den første søndagsloven i 321. Både dekretet og ediktet samstemmer som veimerket som går forut for søndagsloven.

Reagan

I 1870 erobret italienske tropper Roma (20. september 1870). Kirkestaten opphørte å eksistere som territorialstat, og pave Pius IX ble «fangen i Vatikanet». Ettersom det ikke lenger fantes noe pavelig territorium anerkjent som en suveren stat, opprettholdt ikke De forente stater (i likhet med mange andre land) lenger formelle diplomatiske forbindelser med paven som timelig hersker. I oktober 1951 nominerte president Harry S. Truman general Mark W. Clark til USAs ambassadør ved Vatikanet. Det oppstod raskt sterk motstand fra mange protestantiske kirker og organisasjoner, som hevdet at utnevnelsen krenket skillet mellom kirke og stat. I januar 1952 trakk general Clark sitt navn.

Den 10. januar 1984 ble president Ronald Reagan og pave Johannes Paul II formelt enige om å opprette fulle diplomatiske forbindelser mellom Amerikas forente stater og Den hellige stol. Den 9. april 1984 overleverte William A. Wilson (som allerede hadde tjenestegjort som Reagans personlige representant) sine akkreditiver og ble den første amerikanske ambassadøren til Den hellige stol.

I de trettitre årene fra 1951 til 1984 forsvant protestantismens motstand mot katolisismen. De «våpen» som stod opp for pavedømmet i 496 med Klodvig, er et forbilde på Reagan i 1984 og videre frem til 1989. Klodvig representerte fjerningen av den religionen (hedenskapet) som holdt pavedømmet tilbake fra å reise seg til makt igjen, og innen 1984 var protestantismens motstand mot pavedømmets fremvekst blitt tatt bort. Det «daglige» (hedenskapet) var blitt fjernet, og Paulus beskriver denne fjerningen av hedenskapets motstand mot pavedømmet som et «frafall».

Den symbolske kompromisskirken, representert ved Konstantin den store, og historien fra 313 til 538, representerte en periode da en kirke inngikk kompromiss med seg selv og falt fra. Religionen

representert ved «508», som tidligere hadde holdt pavemaktens fremstøt tilbake, foregrep protestantenes frafall i De forente stater. Reagan var representert ved Klodvig. I 496 ga Klodvig sin «makt» til pavedømmet og foregrep således den «uhellige alliansen» som ble fullbyrdet i Reagan-årene. Klodvig representerte også borttagelsen av «det daglige» i 508. 508 foregrep 1984.

«Dette kompromisset mellom hedendom og kristendom resulterte i utviklingen av «syndens menneske», forutsagt i profetien som en som setter seg opp mot Gud og opphøyer seg over ham. Dette veldige systemet av falsk religion er et mesterverk av Satans makt—et monument over hans anstrengelser for å sette seg selv på tronen og herske over jorden etter sin vilje.» The Great Controversy, 50.

Reagan omtalte berømt Sovjetunionen som et «ondt imperium» i en tale i 1983 og betraktet ateistisk kommunisme som en dyptgripende moralsk og åndelig trussel. Han og Johannes Paul II dannet et nært personlig og politisk partnerskap mot sovjetisk kommunisme. Begge menn så kampen i moralske og endog forsynsmessige termer; Reagan talte privat om en «Guddommelig Plan» for å bringe kommunismen til fall. Reagan interesserte seg for Fatima-åpenbaringene (advarselen om at «Russland ville spre sine villfarelser»), og de to lederne drøftet deres felles oppfatning av at Gud hadde spart livene deres (begge overlevde attentatforsøk i 1981) for et formål knyttet til å beseire kommunismen.

Kristi disipler

Reagan ble oppdratt i kirkesamfunnet Disciples of Christ, hvis grunnleggende fedre uttrykkelig lærte at katolisismens pave var antikrist. Alexander Campbell, den mest fremtredende tidlige lederen i Disciples of Christ-kirken, identifiserte gjentatte ganger pavedømmet som antikrist. I debatter og skrifter hevdet han at det lille hornet i Daniel 7, dyret i Åpenbaringen 13 og syndens menneske i 2 Tessalonikerbrev 2 alle pekte på pavene i Roma. Han brukte disse identifikasjonene i offentlige debatter (herunder med den katolske biskop John B. Purcell i 1837). Barton W. Stone omtalte pavens styre som den sanne antikrist og «syndens menneske». Walter Scott (en annen tidlig evangelist i bevegelsen) skrev at syndens menneske, paven i Roma, skulle oppstå i den kristne kirke og opphøye seg over Gud.

Reagans mor, Nelle, var et fromt medlem av kirkesamfunnet Disciples of Christ og var den fremste religiøse innflytelsen i hans barndom. Reagan ble døpt i Disciples of Christ-menigheten i Dixon, Illinois, som 11-åring og var aktiv der i tenårene sine (blant annet som søndagsskolelærer). Han gikk på Eureka College, som var tilknyttet Disciples of Christ.

«De som blir forvirret i sin forståelse av Ordet, som unnlater å se betydningen av antikrist, vil med sikkerhet stille seg på antikrists side. Nå er det ingen tid for oss til å assimilere oss med verden.» Kress Collection, 105.

Reagan ble forbildliggjort ved Clovis og også ved kompromisset til Konstantin den store. Reagan var også den første av de siste åtte presidentene siden endetidens begynnelse i 1989. Som den første av de siste åtte presidentene er han et forbilde på Donald Trump, som, i likhet med Reagan, er dypt forvirret når det gjelder pavedømmets sanne mål og hvem pavedømmet er.

Kan vel to vandre sammen uten at de er blitt enige? Amos 3:3.

Det sjette og siste traktatekteskapet i Daniel kapittel elleve finner sted i den historien som begynner ved endens tid i 1989, og ender i Donald Trumps historie.

«I de bevegelser som nå er i gang i De forente stater for å sikre kirkens institusjoner og skikker statens støtte, følger protestantene i papistenes fotspor. Ja, mer enn det, de åpner døren for at pavedømmet igjen kan vinne tilbake i det protestantiske Amerika det herredømme som det har mistet i den gamle verden.» *The Great Controversy*, 573.

Ekteskapsavtalen i 313 og Milanoediktet stemmer overens med historien fra 533, og Justinians dekret i 533 vil igjen bli iverksatt av en bekjennende kristen administrasjon, som ikke lenger forstår at det å identifisere pavemakten som en kristen institusjon i beste fall er en selvmotsigelse, og i verste fall en fatal villfarelse.

Kirke og stat

I 457 f.Kr. gjenopprettet Artaxerxes' tredje dekret nasjonal suverenitet med hensyn til både politisk og religiøs myndighet.

Og du, Esra, skal etter din Guds visdom, som er i din hånd, innsette embetsmenn og dommere, så de kan dømme alt folket som er på den andre siden av elven, alle dem som kjenner din Guds lover; og dere skal lære dem som ikke kjenner dem. Og hver den som ikke vil handle etter din Guds lov og kongens lov, over ham skal dom felles uten opphold, enten det er til døden, eller til landsforvisning, eller til inndragning av eiendom, eller til fengsel. Esra 7:25, 26.

Det tredje dekretet gav myndighet til å fullbyrde dom og straff både etter Guds lov og kongens lov. Dette dekretet markerte begynnelsen på den profetien om to tusen og tre hundre år som ble avsluttet den 22. oktober 1844, da Kristus brått kom til sitt tempel. Det markerte også begynnelsen på en profeti på to hundre og femti år som endte i 207 f.Kr., i historien mellom slagene ved Rafia i 217 f.Kr. og Panium i 200 f.Kr. Gjenopprettelsen av både sivil og religiøs suverenitet i 457 f.Kr. identifiserer en dobbelt alpha som finner to omega-oppfyllelser. Begge omega-oppfyllelsene representerer en lukket dør; én for det protestantiske hornet og den andre for det republikanske hornet.

Den første profetien på to tusen tre hundre år representerte Guds lover, og profetien på to hundre og femti år representerte kongens lover. De to profetiene identifiserer protestantismens horn og republikanismens horn på jorddyret i Åpenbaringen tretten. Jorddyrets republikanske horn er plassert inn i midten av versene elleve til seksten i Daniel elleve. Den syttenårige perioden mellom Rafia og Panium blir krysset av ett horn fra den dobbelte profetien om det tredje dekretet i 457 f.Kr. Den todelte profetien identifiserer både dommen over det endelige paktsfolket og også dommen over den nasjonen hvor dette paktsfolket har sine røtter.

Og han sa til Abram: Vit for visst at din ætt skal være fremmed i et land som ikke er deres, og de skal tjene dem; og de skal undertrykke dem i fire hundre år. Men også det folk som de skal tjene, vil jeg dømme; og siden skal de dra ut med stort gods. 1 Mosebok 15:13, 14.

I Esekiels bok er 22. oktober 1844 forbilledlig framstilt ved 22. oktober 573 f.Kr. Den ene datoen angir begynnelsen på den undersøkende dom, og den andre angir lyden av jubelårets basun både ved begynnelsen og ved avslutningen av domsprosessen. Begge datoene faller sammen, og begge angir en lukket dør. 1844 representerer lukkingen av døren til det hellige, idet Kristus gikk inn i Det Aller Helligste. 573 f.Kr. angir avslutningen av menneskets nådetid, da syndens slaver som er blitt gjenløst, får sin frihet og en ny jord å bo på.

Men dersom han ikke blir løskjøpt i løpet av disse årene, skal han få gå fri i jubelåret, både han og hans barn med ham. For Israels barn hører meg til som tjenere; de er mine tjenere, som jeg førte ut av landet Egypt. Jeg er Herren deres Gud. 3 Mosebok 25:54, 55.

Begge 22. oktober representerer den lukkede dør i den snart kommende søndagsloven. Prøvetiden som ble gitt adventismen, begynte i 1844 og ender ved den snart kommende søndagsloven, og prøvetiden som også ble gitt De forente stater, ender ved den snart kommende søndagsloven. Begge avslutningene samsvarer med 22. oktobers to vitner om 2 300 år og to hundre og femti år.

De to hundre og femti årene som ender i historien mellom Raphia og Panium, deler perioden mellom de to slagene inn i to symbolske tall, som sammen har sin egen særegne betydning. Ti år etter Raphia, som betyr grenseland, og sju år før Panium, som var et slag utkjempet på en slette og endte med en beleiring. Ti og sju som symbol identifiserer dragemakten på grunnlag av flere vitner. 207 f.Kr. plasserer Trump, symbolet på jorddyret, mellom vers elleve og femten i Daniel elleve, idet han profetisk forberedes til å tale som en drage, slik dette fremstilles ved kombinasjonen av tallet ti og tallet sju.

Sytten er også symbolsk, og det utvider Raphias historie til Panium, hinsides Panium og også til tiden før Raphia. Ptolemaios IV Filopator regjerte som konge over det ptolemeiske Egypt fra 221 f.Kr. til 204 f.Kr., og han beseiret Antiokhos Magnus ved Raphia i 217 f.Kr. Ptolemaios begynte å regjere før Raphia, og han regjerte i «syttten» år. Tallet sytten representerer en historisk periode som begynner før Raphia, og som strekker seg forbi slaget ved Panium og beleiringen av Sidon helt frem til avslutningen av menneskenes prøvetid, slik dette er representert ved året 330. Den to hundre og femti år lange profetien for menigheten Smyrnas periode begynte i år 64 og endte med Milanoediktet og ekteskapstraktaten i 313.

Konstantin den store representerer historien om menigheten i Pergamon, og den historien begynte i 313 og endte i 538. De første «syttten» årene etter avslutningen av den to hundre og femti år lange profetien i 313 har tre veimerker. 313 var Milano-ediktet, 321 var den første søndagsloven, og delingen av riket markeres i 330. 330 representerer den endelige søndagsloven som markerer avslutningen av menneskets nådetid. Tallet sytten begynner derfor før Rafia og ender lenge etter felttoget ved Panium og Sidon. Vers seksten i Daniel elleve representerer søndagsloven i De forente stater.

Profetien om Smyrna identifiserer beleiringens tegn, som er selve hjertet i Esekiels advarselsbudskap. Veimerket som går forut for søndagsloven, slik det er framstilt ved de to illustrasjonene av Jerusalems ødeleggelse, er beleiringen, men det er også Milano-ediktet, som innleder dannelsen av dyrets bilde.

Ved beleiringen vil en traktatisk ekteskapsprosesjon finne sted. Den er en fraktal av ekteskapsprosesjonen som begynte med Reagan, slik den er forbildet ved Clovis i 496, men den endelige prosesjonen frem til ekteskapet begynner ved beleiringen i samsvar med Justinians dekret av 533 og med Milanoediktet i 313. Begge veimerker går forut for søndagsloven. 313 gikk forut for den første søndagsloven i 321, og dekretet av 533 gikk forut for søndagsloven ved det tredje konsilet i Orléans i 538. En eller annen form for lovgivning vil oppfylle de profetiske kjennetegnene både ved Justinians dekret og ved Milanoediktet, mens en eller annen form for symbolsk traktatekteskap vil bli etablert.

Når dette dekretet blir utstedt, er det for sent å gjøre seg rede, for nådetidens dør er lukket for det protestantiske horn, like sikkert som den ble lukket ved den første påsken i Egypt. Deretter identifiserer søndagsloven, det neste veimerket, ikke bare at dyrets bilde fullt ut er blitt dannet, men også håndhevelsen av dyrets merke. Søndagsloven markerer prøvetidens slutt for det republikanske horn, jorddyret i Åpenbaringen tretten, like visst som farao og hans hær døde i Rødehavet etter påsken.

De to hundre og femti årene som avsluttes i 207 f.Kr., identifiserer Donald Trump, representert ved Antiochus Magnus, idet han forbereder seg til det forestående felttoget som begynner på Paniumsletten og ender med beleiringen av Sidon. Etter slaget ved Panium flyktet den ptolemeiske kommandanten Skopas fra Aitolia med omkring 10 000 overlevende soldater til byen Sidon. Antiochus forfulgte ham og la Sidon under «beleiring». Den ptolemeiske regjeringen i Alexandria sendte en unnsetningsstyrke, men den mislyktes. Stilt overfor hungersnød overgav Skopas byen. Antiochus lot Skopas forlate den; Skopas vendte senere tilbake til Egypt, hvor han til slutt ble henrettet anklaget for forræderi og underslag. Beleiringen av Sidon fullførte Antiochus' erobring av Koilesyria etter Panium.

Søster White identifiserer Uriah Smiths bok, Daniel and the Revelation, som «Guds hjelpende hånd». Smith identifiserer Antiokus' totrinnsfelttog i sin kommentar til vers fjorten og femten i Daniel elleve.

Opplæringen av Egypts unge konge ble av det romerske senat betrodd til M. Emilius Lepidus, som utnevnte Aristomenes, en gammel og erfaren minister ved dette hoff, til hans formynder. Hans første handling var å treffe forholdsregler mot den truende invasjonen fra de to forbundne kongene, Filip og Antiokus.

«Med dette formål sendte han Skopas, en berømt general fra Aitolia, som da stod i egypternes tjeneste, til hans hjemland for å skaffe forsterkninger til hæren. Etter å ha utrustet en hær marsjerte han inn i Palestina og Koile-Syria (idet Antiokus var opptatt med en krig mot Attalos i Lilleasia), og underla hele Judea seg under Egypts myndighet.»

«Slik ble forholdene brakt i en stilling for oppfyllelsen av det verset som ligger foran oss. For Antiokos, som etter romernes påbud innstilte sin krig mot Attalos, tok hurtige skritt for å gjenerobre Palestina og Koile-Syria fra egypternes hånd. Skopas ble sendt ut for å stå ham imot. Nær Jordans kilder møttes de to hærene. [Panium] Skopas ble slått, forfulgt til Sidon og der holdt under en streng beleiring. Tre av Egypts dyktigste generaler, med sine beste styrker,

ble sendt for å bryte beleiringen, men uten fremgang. Til slutt ble Skopas, idet han i hungersnødens magre og uhåndgripelige gjenferd møtte en fiende han ikke var i stand til å mestre, tvunget til å overgi seg på de vanærende vilkår at han bare fikk beholde livet; derpå fikk han og hans ti tusen menn tillatelse til å dra bort, ribbet og nakne. Her var nordens konge som inntok de sterkest befestede byene; for Sidon var, både ved sin beliggenhet og sine forsvarsverker, en av de sterkeste byene på den tid. Her var sørens våpenmakt som ikke maktet å stå imot, og også svikten hos det folk som sørens konge hadde utvalgt; nemlig Skopas og hans aitoliske styrker.» Daniel and the Revelation, 257, 258.

De to hundre og femti årene som avsluttes i 207 f.Kr., identifiserer Donald Trump. Den to hundre og femti år lange profetien som ender i 313 med traktatekteskapet mellom øst og vest, og Milano-ediktet, identifiserer dannelsen av dyrets bilde i De forente stater. Menigheten i Pergamos, som begynte i 313, representerer den historien hvor kristendommen falt fra gjennom et kompromiss med hedenskapets religion, forut for at pavemakten tok tronen. Pergamos og året 313 er et forbilde på det kompromisset som er representert ved dannelsen av dyrets bilde i De forente stater. Det representerer kompromisset mellom kristendommen og det pavelige Roma, for den katolske religion er intet mer og intet mindre enn hedenskap forkledd som en kristen institusjon. Den to hundre og femti år lange profetien som begynte i 1776 og ender i år, henvender seg også til De forente stater. Således behandler alle tre to hundre og femti år lange profetiene et eller annet profetisk aspekt ved jorddyret i Åpenbaringen tretten, og alle tre ender innenfor de profetiske linjene som er representert ved tallet sytten.

Søndagsloven er det øyeblikket da De forente stater taler som en drage, og det et folk taler, er dets lovgivende og dømmende myndigheters handling.

«Nasjonens 'tale' er handlingen til dens lovgivende og dømmende myndigheter.» The Great Controversy, 442.

Trump er verken en dømmende eller lovgivende myndighet, så den snart kommende søndagsloven blir gjennomført av Kongressen. Likevel er enhver handling som yter støtte til pavemakten, et forbilde på søndagsloven. Dekretet av 533 og ediktet av 313 angir begynnelsen på den perioden da dyrets bilde blir dannet. Avslutningen er den snart kommende søndagsloven, og Jesus fremstiller alltid enden ved begynnelsen; derfor vil en handling fra Trump gjennom en presidentordre som gir enhver form for «innrømmelse» til Bibelprofetiens antikrist, representere alfaen i den bevegelsen som først ender ved omega, når De forente stater «skal i en slik grad fornekte sitt styres grunnprinsipper at de vedtar en søndagslov.»

«Det er mange, selv blant dem som er engasjert i denne bevegelsen for håndhevelse av søndagsfeiring, som er blindet for de følger som vil komme av denne handling. De ser ikke at de dermed retter et direkte slag mot religionsfriheten. Det er mange som aldri har forstått den bibelske sabbats krav og det falske grunnlag som søndagsinstitusjonen hviler på. Enhver bevegelse til fordel for religiøs lovgivning er i virkeligheten en innrømmelse til pavedømmet, som gjennom så mange tidsaldre stadig har ført krig mot samvittighetsfriheten. Søndagshelligholdelse skylder sin eksistens som en såkalt kristen institusjon til «lovløshetens hemmelighet»; og dens håndhevelse vil i realiteten være en anerkjennelse av de prinsipper som

utgjør selve hjørnesteinen i romanismen. Når vår nasjon således forkaster sitt styres grunnprinsipper ved å vedta en søndagslov, vil protestantismen ved denne handling rekke hånden til paveriet; det vil ikke være noe annet enn å gi liv til det tyranni som lenge med iver har ventet på sin anledning til på ny å bryte frem i aktivt despoti.» Testimonies, bind 5, 711.

Enhver «bevegelse til fordel for religiøs lovgivning er i virkeligheten en innrømmelse overfor pavedømmet», og disse bevegelsene finner sted i forkant av den søndagsloven som snart kommer.

«Påbudet som håndhever tilbedelsen av denne dagen, skal utgå til hele verden. I begrenset grad har det allerede utgått. Flere steder taler den sivile makt med en drages røst, slik den hedenske kongen talte til de hebraiske fangene.» Signs of the Times, 6. mai 1897.

Vi vil fortsette med disse tingene i den neste artikkelen.